

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 635

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 iulie 2025

SUMAR

Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 690 din 17 decembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, în ceea ce privește suspendarea art. 210 alin. (14) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2020, în ansamblul său	2–5
Decizia nr. 6 din 28 ianuarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (3), (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluținarea recursului în interesul legii	6–10
Decizia nr. 47 din 18 februarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 242 alin. (2) din Codul de procedură penală	11–13
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
350. — Decizie privind eliberarea domnului Mihai Constantin, la cerere, din funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului, purtător de cuvânt al Guvernului	14
351. — Decizie privind numirea doamnei Nadina-Ioana Dogioiu în funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului, purtător de cuvânt al Guvernului	14
352. — Decizie privind eliberarea domnului Ciprian-Nicolae Văcaru din funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului	15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
676/M.114. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii și al viceprim-ministrului, ministrul apărării naționale, privind modificarea zonei interzise LRP2 Cernavodă în zonă restricționată pentru o perioadă de 30 de zile	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 690
din 17 decembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, în ceea ce privește suspendarea art. 210 alin. (14) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2020, în ansamblul său

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, în partea privitoare la suspendarea art. 210 alin. (14) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2020, în ansamblul său, excepție ridicată de Asociația Comunelor din România, cu sediul în comuna Vulcana-Băi, județul Dâmbovița, în Dosarul nr. 4.179/2/2021 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 65D/2022.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, domnul Răzvan-Petrică Bobeanu, avocat în cadrul Baroului Neamț, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, autoarea excepției a transmis note scrise prin care susține admiterea criticilor de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului autoarei excepției, care solicită admiterea criticilor de neconstituționalitate, formulate în raport cu art. 1 alin. (3) și (5), art. 15 alin. (1), art. 115 alin. (4), art. 121 și 141 din Constituție, astfel cum au fost expuse pe larg în notele scrise depuse la dosarul cauzei. În esență, susține că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2020 s-a realizat cu încălcarea, de către legiuitorul delegat, a obligației legale privind obținerea avizului din partea Consiliului Economic și Social, fiind astfel nesocotite dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5) și ale art. 141 din Constituție. Invocă aspecte din jurisprudența în materie a Curții Constituționale, precum și Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social și Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

5. De asemenea, susține că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2020, fără obținerea avizului Asociației Comunelor din România determină încălcarea art. 1 alin. (5) și art. 15 alin. (1) din Constituție. În acest sens, arată că, deși nu este consacrat de Constituție, avizul acestei structuri asociative este prevăzut de art. 86 din Codul administrativ, existând, așadar, obligația obținerii acestuia ori de câte ori reglementarea vizează domeniul administrației publice locale.

6. Referitor la indemnizația pentru limită de vârstă pentru primar, viceprimar, președinte al consiliului județean și vicepreședinte al consiliului județean, consacrată prin dispozițiile art. 210 din Codul administrativ, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 678 din 28 noiembrie 2023 și arată că această indemnizație nu are o consacrare constituțională, ci legală, fiind însă ocrotită de Constituție. În aceste condiții, suspendarea aplicării prevederilor legale referitoare la această indemnizație, inclusiv în ceea ce privește emiterea hotărârii Guvernului referitoare la procedura și metodologia de aplicare a prevederilor referitoare la indemnizația pentru limită de vârstă, relevă arbitrarul și este neconstituțională, concluzie susținută și de conduita ulterioară a Guvernului, care prin trei ordonanțe de urgență succesive a dispus suspendarea aplicării prevederilor art. 210 din Codul administrativ până la 1 ianuarie 2025.

7. În final, susține că, la adoptarea actului normativ criticat, nu a fost îndeplinită condiția urgenței, impusă Guvernului de art. 115 alin. (4) din Constituție.

8. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată că, din urmărirea procesului legislativ, în cauză, rezultă că proiectul ordonanței de urgență criticate a fost trimis spre avizare Consiliului Economic și Social, care, potrivit art. 7 din Legea nr. 248/2013, are obligația să răspundă în termenul legal. Depășirea acestui termen nu are consecințe asupra procesului legislativ, iar obținerea avizului nu este obligatorie, în condițiile în care acesta a fost solicitat. Invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 393 din 5 iunie 2019. Critica raportată la dispozițiile art. 121 din Constituție este neîntemeiată, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 a vizat măsuri de politică fiscal-bugetară și nu aspecte care să aibă o legătură directă cu administrația publică locală sau/și care să aibă impact asupra colectivităților locale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

9. Prin Încheierea din 7 decembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 4.179/2/2021, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, în partea privitoare la suspendarea art. 210 alin. (14) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2020, în ansamblul său.** Excepția a fost ridicată de Asociația Comunelor din România, cu sediul în comuna Vulcana-Băi, județul Dâmbovița, într-o cauză având ca obiect soluținarea cererii de obligare a Guvernului la emiterea unui act administrativ.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 a fost adoptată fără să se fi solicitat

și obținut avizul Consiliului Economic și Social. În susținerea acestei critici, sunt invocate dispozițiile art. 9 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative și ale art. 2 din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social. De asemenea, susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 a fost adoptată în absența avizelor ministerelor de resort, precum: Ministerul Finanțelor, Ministerul Muncii și Protecției Sociale, Ministerul Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației, Ministerul Sănătății, Ministerul Tineretului și Sportului, Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului, Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Justiției.

11. Autoarea excepției mai susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 a fost adoptată în lipsa unei legi speciale de abilitare din partea Parlamentului, fiind astfel încălcate dispozițiile art. 108 și 115 din Constituție.

12. Totodată, autoarea excepției susține că prevederile legale criticate încalcă art. 15 și art. 121 alin. (3) din Constituție, având în vedere neîndeplinirea procedurii legale, prealabile, de consultare a Asociației Comunelor din România în momentul redactării proiectului ordonanței de urgență supuse controlului de constituționalitate. În acest sens, invocă dispozițiile art. 86 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, potrivit căreia Asociația Comunelor din România este o structură asociativă a autorităților administrației publice locale și autoritățile administrației publice centrale inițiatoare ale unui proiect de act normativ au obligația să consulte structurile asociative înainte de supunerea spre adoptare/aprobare a oricărui proiect de act normativ care privește în mod direct administrația publică locală și/sau care are impact asupra colectivităților locale.

13. **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocatului autoarei excepției, notele scrise depuse de autoarea excepției, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1332 din 31 decembrie 2020, în ceea ce privește suspendarea art. 210 alin. (14) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020, în ansamblul său.

18. Dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 au următorul cuprins: „*Până la 1 ianuarie 2022, prevederile art. 210 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă.*”

19. Prevederile art. 210 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 reglementează indemnizația pentru

limită de vârstă pentru primar, viceprimar, președinte al consiliului județean și vicepreședinte al consiliului județean. Dispozițiile art. 210 alin. (14) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2019, vizate prin critica de neconstituționalitate formulată în prezenta cauză, au următorul cuprins: „*Procedura și metodologia de aplicare a prevederilor prezentului articol se aprobă prin hotărâre a Guvernului.*”

20. Curtea observă că, ulterior sesizării sale cu prezenta excepție de neconstituționalitate, soluția legislativă criticată, privind suspendarea aplicării prevederilor art. 210 din Codul administrativ, a fost preluată succesiv de prevederile următoare: art. XXII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1202 din 18 decembrie 2021; art. XXVIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1186 din 9 decembrie 2022; art. XXXIV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2023 privind unele măsuri fiscal-bugetare în domeniul cheltuielilor publice, pentru consolidare fiscală, combaterea evaziunii fiscale, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1139 din 15 decembrie 2023, având următorul cuprins: „*Aplicarea prevederilor art. 210 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă până la data de 1 ianuarie 2025.*”

21. Având în vedere însă că dispozițiile de lege criticate produc efecte juridice în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, în acord cu cele reținute prin Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căreia sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea urmează să rețină ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020, în ceea ce privește suspendarea art. 210 alin. (14) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020, în ansamblul său.

22. În opinia autoarei excepției, prevederile legale criticate încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 15 privind universalitatea, art. 108 privind actele Guvernului, art. 115 privind delegarea legislativă și art. 121 privind autoritățile comunale și orașenești. Deși autoarea excepției nu indică în mod expres, ca fiind încălcate, dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 141 privind Consiliul Economic și Social și în art. 1 alin. (3) și (5) privind trăsăturile statului român și principiul legalității, Curtea, având în vedere criticile de neconstituționalitate formulate în cauză, urmează să rețină și aceste dispoziții constituționale ca norme de referință în cadrul controlului de constituționalitate.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate extrinsecă potrivit căreia, în contradicție cu art. 108 și 115 din Constituție, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 a fost adoptată în lipsa unei legi de abilitare din partea Parlamentului. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că, potrivit art. 115 alin. (1)-(3) din Constituție, Parlamentul poate adopta o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice, fiind vorba însă de ordonanțe simple, și nu de ordonanțe de urgență. Legea de abilitare va stabili, în mod obligatoriu, domeniul și data până la care se pot emite ordonanțe, iar, dacă legea de abilitare o cere, ordonanțele se supun aprobării Parlamentului, potrivit procedurii legislative, până la împlinirea termenului de abilitare. Ordonanța de urgență nu este o varietate a ordonanței emise în temeiul unei legi speciale de abilitare, ci reprezintă un act normativ adoptat de Guvern în temeiul unei prevederi constituționale care îi

permite acestuia, sub controlul strict al Parlamentului, să facă față unei situații extraordinare (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 371 din 29 iunie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 25 septembrie 2023, paragrafele 15-20, Decizia nr. 11 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 25 aprilie 2017, paragrafele 15-19).

24. În consecință, Curtea constată că dispozițiile art. 108 alin. (3) și ale art. 115 alin. (1) din Constituție, referitoare la ordonanțele simple ale Guvernului, nu sunt aplicabile în speță, de vreme ce în cauză este criticată o ordonanță de urgență, și nu o ordonanță simplă.

25. În plus, Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 a fost aprobată de Parlament prin Legea nr. 274/2022 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 961 din 3 octombrie 2022.

26. În continuare, Curtea constată că prevederile legale criticate nu sunt de natură să nesocotească dispozițiile art. 121 din Constituție, care stabilesc autoritățile administrației publice prin care se realizează autonomia locală în comune și orașe. Soluția legislativă criticată care dispune neaplicarea dispozițiilor referitoare la indemnizația de vârstă pentru primar, viceprimar, președinte al consiliului județean și vicepreședinte al consiliului județean se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului care poate aprecia asupra acordării, neacordării sau suspendării acordării acestui drept, inclusiv asupra criteriilor după care se acordă, conținutului, cuantumului, modului de calcul al acestora, în funcție de posibilitățile bugetare ale statului. Curtea Constituțională nu se poate subroga în această marjă de apreciere a legiuitorului pentru că ar însemna ca ea însăși să preia atribuții și competențe specifice autorității legiuitoare.

27. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Constituție, referitoare la universalitatea drepturilor și a obligațiilor, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 33 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 449 din 28 mai 2020, paragraful 19, că acestea conferă fiecărei persoane posibilitatea de a beneficia de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și de a-și asuma obligațiile prevăzute de acestea. Textul constituțional menționat instituie un principiu de largă aplicare și, ca urmare a formulării sale generice, nu poate fi invocat în sine pentru evidențierea unor eventuale vicii de neconstituționalitate.

28. În ceea ce privește critica susținută prin prisma lipsei avizelor Consiliului Economic și Social și ale unor autorități ale administrației publice centrale (ministere), formulată prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5) și ale art. 141 din Constituție, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a subliniat că principiul legalității, prevăzut de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, interpretat în coroborare cu celelalte principii subsumate statului de drept, reglementat de art. 1 alin. (3) din Constituție, impune ca atât exigențele de ordin procedural, inclusiv obținerea avizelor, cât și cele de ordin substanțial să fie respectate în cadrul legiferării (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 393 din 5 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 16 iulie 2019, paragraful 87).

29. Referitor la existența sau solicitarea unor avize în procedura de elaborare a actelor normative, Curtea a statuat că acestea sunt aspecte ce țin de respectarea obligațiilor legale ale autorităților implicate în această procedură (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 97 din 7 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 5 martie 2008, Decizia nr. 901 din 17 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 21 iulie 2009, Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2015, și Decizia nr. 63 din 8 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 27 februarie 2017). Curtea a avut în vedere

avizele solicitate autorităților publice de rang constituțional, și anume: Consiliul Legislativ, Consiliul Economic și Social, Consiliul Superior al Magistraturii, Consiliul Suprem de Apărare a Țării (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 221 din 2 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 7 iulie 2020), iar solicitarea avizului acestor autorități publice prezintă relevanță constituțională, întrucât se subsumează uneia dintre următoarele ipoteze: fie textul constituțional prevede expres atribuția de avizare (a se vedea, în acest sens, prevederile constituționale ale art. 79 privind Consiliul Legislativ), fie solicitarea avizului este de natură legală, dar se raportează la rolul constituțional al autorității publice al cărei aviz trebuie solicitat (a se vedea Decizia nr. 845 din 18 noiembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 13 mai 2021, paragraful 79).

30. De asemenea, Curtea a reținut că lipsa avizului autorităților publice implicate nu conduce în mod automat la neconstituționalitatea legii cu privire la care acesta nu a fost dat, întrucât ceea ce prevalează este obligația autorității cu atribuții de reglementare primară de a-l solicita. Împrejurarea că autoritatea care trebuie să emită un astfel de aviz nu și-a îndeplinit această atribuție, deși i s-a solicitat, „constituie o înțelegere greșită a rolului său legal și constituțional, fără a fi însă afectată constituționalitatea legii asupra căreia nu a fost dat avizul” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 383 din 23 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 21 aprilie 2011, deciziile nr. 574 și nr. 575 din 4 mai 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011).

31. Curtea Constituțională a mai reținut că nu este obligatorie și obținerea unui aviz, iar procedura legislativă nu poate fi obstrucționată de pasivitatea autorităților avizatoare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 139 din 13 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 3 mai 2019, sau Decizia nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 6 martie 2023).

32. De asemenea, instanța de contencios constituțional a stabilit, de principiu, că examinarea neregularităților existente în cadrul de avizare a unui proiect/unei propuneri legislative este admisibilă, în procedura controlului *a posteriori*, concret, de constituționalitate, numai dacă se demonstrează existența unei relații directe între afectarea drepturilor și a libertăților fundamentale și nesolicitarea respectivului aviz. În acest caz, în evaluarea constituționalității actului, mai întâi trebuie analizate criticile raportate la încălcarea drepturilor și a libertăților fundamentale invocate și, ulterior, concluzia astfel desprinsă trebuie să fie corelată cu exigențele prevăzute de Constituție referitor la avizarea actelor normative. În ipoteza în care Curtea ar constata încălcarea unui drept sau a unei libertăți fundamentale, trebuie analizat dacă afectarea s-a produs ca urmare a nesocotirii condițiilor constituționale de avizare și numai în situația unui răspuns afirmativ va constata incidența încălcării acestora (Decizia nr. 723 din 12 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 15 aprilie 2024, paragrafele 118-129, Decizia nr. 322 din 9 iulie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1041 din 16 octombrie 2024, paragraful 31).

33. Plecând de la aceste considerente, din examinarea notei de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2020, Curtea reține mențiunea existentă în cuprinsul acesteia, în cadrul secțiunii a 6-a intitulată „Consultările efectuate în vederea elaborării actului normativ”, la pct. 5 „Informații privind avizarea”, potrivit căreia: „*Consiliul Economic și Social a transmis puncte de vedere prin adresa nr. 13.036/2020*”. Aceeași mențiune se regăsește și în cuprinsul expunerii de motive la legea de aprobare a ordonanței de urgență criticate. Din analiza adresei Consiliului Economic și Social antereferite, Curtea observă că, în cuprinsul său, se precizează că, „în temeiul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și

Social, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 11 din Regulamentul de organizare și funcționare, Consiliul Economic și Social a fost sesizat cu privire la avizarea proiectului de ordonanță de urgență a Guvernului privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene”. Curtea constată că temeiurile legale invocate în cuprinsul adresei menționate se referă chiar la atribuția Consiliului Economic și Social de a aviza proiectele de acte normative în domeniile sale de specialitate inițiate de Guvern. În consecință, nu poate fi reținută susținerea autoarei excepției referitoare la absența solicitării avizului Consiliului Economic și Social.

34. Distinct, Curtea reține că prevederile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 dispun suspendarea aplicării dispozițiilor prin care este reglementată indemnizația pentru limită de vârstă pentru primar, viceprimar, președinte al consiliului județean și vicepreședinte al consiliului județean. Prevederile art. 210 alin. (14) din Codul administrativ, la care dispozițiile legale criticate fac referire, instituie atribuția Guvernului de a aproba prin hotărâre, act normativ infralegal, regulile de aplicare a reglementărilor de rang primar referitoare la indemnizația pentru limită de vârstă pentru primar, viceprimar, președinte al consiliului județean și vicepreședinte al consiliului județean.

35. Referitor la indemnizația pentru limită de vârstă, Curtea observă că, în jurisprudența sa, nu a stabilit că acest drept patrimonial are o natură constituțională, iar forma de realizare a acestuia se stabilește de legiuitor, care dispune de o largă marjă de apreciere în acest sens (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 678 din 28 noiembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1119 din 12 decembrie 2023, paragrafele 39-43). Curtea a mai reținut că este opțiunea legiuitorului să stabilească diverse categorii de indemnizații care nu intră în sfera de reglementare a art. 47 alin. (2) din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 2 martie 2016, paragraful 51).

36. În aceste condiții, întrucât în cauză nu poate fi pusă în discuție absența unui aviz al Consiliului Economic și Social, care să afecteze drepturi expres consacrate de Legea fundamentală, Curtea constată că nu poate fi reținută incidența dispozițiilor art. 141 și ale art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

37. În același timp, Curtea precizează că, spre deosebire de Consiliul Economic și Social, care este reglementat prin art. 141 din Constituție, Asociația Comunelor din România nu este o

instituție fundamentală, nefiind reglementată de Constituție. Asociația Comunelor din România este o structură asociativă a autorităților administrației publice locale, de rang legal [a se vedea art. 86 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019]. În consecință, nesolicitarea punctului de vedere de natură legală al Asociației Comunelor din România nu poate conduce *de plano* la neconstituționalitatea ordonanței de urgență criticate. De altfel, în jurisprudența sa, pentru considerente similare, Curtea Constituțională a constatat că nu sunt încălcate dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție din perspectiva lipsei avizului Consiliului Concurenței și al Agenției Naționale de Administrare Fiscală (a se vedea Decizia nr. 845 din 18 noiembrie 2020, precitată, paragraful 81), precum și al Băncii Naționale a României (a se vedea Decizia nr. 346 din 26 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1229 din 21 decembrie 2022, paragraful 25).

38. Aceleași considerente sunt aplicabile în prezenta cauză, în mod corespunzător, și în privința susținerilor referitoare la absența avizelor unor ministere, ca autorități ale administrației publice centrale, și, în consecință, Curtea constată caracterul neîntemeiat al acestora.

39. În final, cât privește criticile de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dreptului de proprietate privată și la inexistența urgenței care să justifice adoptarea actului normativ criticat, formulate prin raportare la dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 44 alin. (1) teza întâi și alin. (2) și art. 115 alin. (4), Curtea reține că acestea au fost invocate direct în susținerile orale ale avocatului autorului excepției în fața instanței de contencios constituțional și în notele scrise ale autoarei excepției transmise Curții Constituționale, motiv pentru care aceste critici de neconstituționalitate nu pot fi primite. Potrivit jurisprudenței instanței de contencios constituțional, cadrul procesual specific excepției de neconstituționalitate rezultă din încheierea de sesizare și din motivarea scrisă a autorului, iar aceasta din urmă nu poate fi completată în fața Curții Constituționale cu elemente ce nu au fost puse în discuția părților în fața instanței judecătorești (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Decizia nr. 932 din 13 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 882 din 22 decembrie 2012, sau Decizia nr. 551 din 7 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 752 din 18 august 2020, paragraful 29).

40. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Asociația Comunelor din România, cu sediul în comuna Vulcana-Băi, județul Dâmbovița, în Dosarul nr. 4.179/2/2021 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, în ceea ce privește suspendarea art. 210 alin. (14) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020, în ansamblul său, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 6

din 28 ianuarie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (3), (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (3), (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii. Excepția a fost ridicată de Ciprian Cosmin Bulumac, prin Sindicatul Liber Independent din Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală — I.D.S.A. din București, în Dosarul nr. 23.950/3/2020 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.467D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 3.124D/2021, nr. 3.510D/2021, nr. 3.559D/2021, nr. 380D/2022 și nr. 407D/2022, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de Sindicatul Direcției Sanitar-Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor Giurgiu, în numele și pentru membrii Mina Alexa, Vena Badea, Cristina Barbu, Daniela Cazacu, Dumitru Nae și Niculina Neagu, în Dosarul nr. 1.544/122/2018 al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, de Sindicatul Veterinarilor din Administrația Centrală — ESCULAP, în numele și pentru membrii Daniel-Alexandru Culea, Eugenia Mircea, Andrei Ionuț Gogoescu, Mihai Cosmin Bârla, Angel Dobrinescu și Cristian VioREL Banu, în Dosarul nr. 16.758/3/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, de Cristina Gabriela Dumitrescu, Delia Anca Constantinescu, Carmen Andreea Uta Bagdasar, Florica Elena Tintaveanu, Luminița Păncescu, Cristina Sulea, Valeria Rodica Popovici, Stela Ciocea și Valerica Balosin, respectiv de Ovidiu Remus Branca, Alina Chiriță, Soniea Ciocîlteu, Maria Georgescu, Ionela Simona Munteanu, Aida Marilena Pasata, Marius Mugurel Sapoiu, Ana Ghinea, Petruța Ursachi, Amalia Georgiana Vasile, Geanina Georgeta Vlase, Anișoara Buzatu, Izabela Păduroiu, Florin Simon, Constantin Doru Iordache, Viorica Anton și Garoafa Dobre în dosarele nr. 13.395/3/2018 și nr. 13.394/3/2018 ale Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și de Sindicatul Liber

Independent din Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală — I.D.S.A. din București, în numele și pentru membra Petruța Iuliana Obretin, în Dosarul nr. 1.492/93/2020 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.124D/2021, nr. 3.510D/2021, nr. 3.559D/2021, nr. 380D/2022 și nr. 407D/2022 la Dosarul nr. 2.467D/2021, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 29 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 23.950/3/2020, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (3), (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.** Excepția a fost ridicată de Ciprian Cosmin Bulumac, prin Sindicatul Liber Independent din Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală — I.D.S.A. din București, într-o cauză având ca obiect soluționarea unui litigiu privind drepturi salariale ale funcționarilor publici.

8. Prin Încheierea din 7 octombrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 1.544/122/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (3), (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, în interpretarea dată prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Direcției Sanitar-Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor Giurgiu, în numele și pentru membrii Mina Alexa, Vena Badea, Cristina Barbu, Daniela Cazacu, Dumitru Nae și Niculina Neagu, într-o cauză având ca obiect soluționarea unui litigiu privind drepturi salariale ale funcționarilor publici, aflată în etapa procesuală a apelului.

9. Prin Încheierea din 11 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 16.758/3/2018, **Curtea de Apel București —**

Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (3), (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, în interpretarea dată prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Veterinarilor din Administrația Centrală — ESCULAP, în numele și pentru membrii Daniel-Alexandru Culea, Eugenia Mircea, Andrei Ionuț Gogoescu, Mihai Cosmin Bârla, Angel Dobrinescu și Cristian Viorel Banu, într-o cauză având ca obiect soluționarea unui litigiu privind drepturi salariale ale funcționarilor publici, aflată în etapa procesuală a recursului.

10. Prin Încheierea din 28 septembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 13.395/3/2018, și prin Decizia civilă nr. 2.434 din 18 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 13.394/3/2018, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (3), (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, în interpretarea dată prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.** Excepția fost ridicată de Cristina Gabriela Dumitrescu, Delia Anca Constantinescu, Carmen Andreea Uta Bagdasar, Florica Elena Tintaveanu, Luminița Pancescu, Cristina Sulea, Valeria Rodica Popovici, Stela Ciocea și Valerica Balosin, respectiv de Ovidiu Remus Branca, Alina Chiriță, Soniea Ciocîlteu, Maria Georgescu, Ionela Simona Munteanu, Aida Marilena Pasata, Marius Mugurel Sapoiu, Ana Ghinea, Petruța Ursachi, Amalia Georgiana Vasile, Geanina Georgeta Vlase, Anișoara Buzatu, Izabela Păduroiu, Florin Simon, Constantin Doru Iordache, Viorica Anton și Garoafa Dobre în cauze având ca obiect soluționarea unor litigii privind drepturi salariale ale funcționarilor publici, aflate în etapa procesuală a recursului.

11. Prin Încheierea din 20 decembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 1.492/93/2020, **Tribunalul Ilfov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (3), (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, în interpretarea dată prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Liber Independent din Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală — I.D.S.A. din București, în numele și pentru membra Petruța Iuliana Obretin, într-o cauză având ca obiect soluționarea unui litigiu privind drepturi salariale ale funcționarilor publici.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorii acesteia susțin, în esență, că principiul egalității în fața legii presupune ca, în cazul unor situații egale, tratamentul să fie egal, fără discriminare. A diferența sau a trata diferit două persoane sau situații atunci când nu există o distincție relevantă sau a trata într-o manieră identică două sau mai multe persoane sau situații care sunt în fapt diferite încalcă principiul egalității și sunt de natură să creeze discriminare.

13. În materia drepturilor salariale, atunci când doi sau mai mulți angajați se află într-o situație identică, salariile lor nu pot fi diferite. Aceasta nu înseamnă că principiul plății egale este un obstacol în calea puterii angajatorului de individualizare a salariilor, care este justificată dacă diferența dintre salariile angajaților este fundamentată pe motive obiective, și nu pe condiționări fără suport legal.

14. Pentru fiecare salariat, quantumul salariului este stabilit în funcție de calificarea sa, de importanța și complexitatea activității prestate, de pregătirea profesională și competență, iar pentru activitatea efectuată în condiții similare de muncă

deosebit de periculoase compensația financiară a riscurilor trebuie plătită tuturor salariaților care își desfășoară activitatea în aceste condiții.

15. Deși întregul personal sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor își desfășoară activitatea în condiții similare de muncă deosebit de periculoase, confirmate prin buletinele de expertizare, art. 38 alin. (3), (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 condiționează acordarea compensației financiare pentru aceste condiții de muncă de cuantumul salariului de bază. Așa se ajunge în situația în care persoane aflate în situații identice sunt tratate și remunerate diferit, deși îndeplinesc atribuții comparabile și își desfășoară activitatea în cadrul aceleiași structuri organizatorice sau al aceleiași compartiment din cadrul aceleiași angajator, în condiții identice de muncă periculoase/deosebit de periculoase.

16. Acordarea sporului pentru condiții de muncă vătămătoare/periculoase doar pentru personalul al cărui salariu, începând cu data de 1 ianuarie 2018, este mai mare decât cel prevăzut pentru anul 2022 sau devine ulterior mai mare ca urmare a majorărilor conduce la o recunoaștere formală, pur iluzorie a dreptului, provocând în mod artificial diferențe bazate pe criterii discriminatorii, precum cel al valorii salariului de bază. Practic, dreptul nu mai este acordat prin raportare la criteriile obiective instituite de legiuitor, ci prin raportare la criteriile care nu au nicio legătură cu riscurile profesionale.

17. Dincolo de nesocotirea principiului egalității, sunt generate situații injuste și inechitabile, în care cei cu salarii mari beneficiază de drepturi salariale suplimentare, iar cei cu salarii mici nu beneficiază de aceste drepturi, deși cu toții își desfășoară munca în condiții și riscuri egale.

18. Autorii excepției consideră că dispozițiile art. 38 alin. (3), (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu satisfac nici cerințele de restrângere a drepturilor și libertăților constituționale, reglementate prin art. 53 din Constituție.

19. Totodată, autorii excepției susțin că efectul discriminatoriu al dispozițiilor de lege criticate vine în contradicție cu art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu art. 1 din Protocolul adițional nr. 12 la Convenție, respectiv cu principiile recunoscute de art. 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, Directiva 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică și Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă.

20. În acest sens arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, o discriminare constă în a trata în mod diferit, cu excepția justificării obiective și raționale, persoane aflate în situații comparabile. Or, ambele premise sunt îndeplinite în prezenta cauză, fiind important de observat că: a) salariații de la nivelul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor (ANSVSA), respectiv de la nivelul structurilor subordonate ANSVSA își desfășoară activitatea în condiții identice de muncă, supuse unor riscuri profesionale identice; b) deși condițiile de muncă, drept unic criteriu de plată a sporurilor, sunt identice, unii dintre salariați beneficiază de spor, iar alții nu beneficiază de acesta.

21. De asemenea, arată că Directiva 2000/43/CE și Directiva 2000/78/CE interzic discriminarea directă și indirectă în ceea ce privește accesul la încadrarea în muncă, la activități independente sau la locuri de muncă, la ocuparea forței de muncă și la condițiile de muncă, la educație, formare profesională, protecție socială, avantaje sociale și accesul la bunuri și servicii. Potrivit art. 3 alin. (1) lit. (c) din Directiva 2000/43/CE, „în limitele competențelor conferite

Comunității, prezenta directivă se aplică tuturor persoanelor, atât din sectorul public, cât și din cel privat, inclusiv organismelor publice, în ceea ce privește: (...) d) condițiile de angajare și condițiile de muncă, inclusiv remunerarea.”

22. **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16.

23. **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că dispozițiile de lege criticate nu sunt neconstituționale, stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intrând în atribuțiile exclusive ale legiuitorului.

24. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** invocă cele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii în paragrafele 82 și 83 ale Deciziei nr. 27 din 26 octombrie 2020.

25. **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și Tribunalul Ilfov — Secția civilă**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-au exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

26. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

27. **Avocatul Poporului**, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 110 din 23 februarie 2021, apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Totodată, expune poziția exprimată de Avocatul Poporului în cadrul recursului în interesul legii soluționat de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020.

28. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

29. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

30. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 38 alin. (3), (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, în interpretarea dată prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii. Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 38 alin. (3), (4) și (6): „(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) *cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții;*

b) *prin excepție de la lit. a), începând cu 1 martie 2018, salariile de bază ale personalului care ocupă funcțiile de medici, de asistenți medicali și ambulanțieri/șoferi autosanitară prevăzute în anexa nr. II cap. 1 se majorează la nivelul salariului de bază stabilit potrivit prezentei legi pentru anul 2022;*

c) *prin excepție de la lit. a), începând cu data de 1 martie 2018, pentru personalul prevăzut în anexa nr. II, cuantumul sporurilor pentru condiții de muncă se determină conform Regulamentului-cadru de acordare a sporurilor, elaborat de Ministerul Sănătății și aprobat prin hotărâre a Guvernului până la data de 1 martie 2018, fără a depăși limita prevăzută la art. 25;*

d) *prin excepție de la lit. a), începând cu 1 martie 2018, cuantumul brut al salariilor de bază, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, de care beneficiază personalul didactic din unitățile/instituțiile de învățământ preuniversitar și universitar de stat, inclusiv unitățile conexe, precum și personalul din cadrul Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior, se majorează cu 20% față de nivelul acordat pentru luna februarie 2018, cu respectarea prevederilor alin. (6);*

d¹) *prin excepție de la lit. a), începând cu 1 aprilie 2018, salariile de bază ale personalului care ocupă funcțiile prevăzute la anexa nr. VIII cap. I lit. A pct. I lit. b) se stabilesc la nivelul salariilor de bază prevăzute de prezenta lege pentru anul 2022;*

d²) *de prevederile lit. d) beneficiază începând cu luna mai 2018 și personalul încadrat pe funcțiile de inspector școlar general, inspector școlar general adjunct, inspector școlar de specialitate și inspector școlar;*

e) *prin excepție de la lit. a), salariile lunare ale personalului prevăzut la art. 11 se stabilesc în conformitate cu prevederile acestui articol;*

f) *indemnizațiile lunare pentru funcțiile de demnitate publică prevăzute în anexa nr. IX se stabilesc pe baza coeficienților și a salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată;*

g) *pentru personalul încadrat în unități sanitare publice aflate în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate, influențele financiare determinate de creșterile salariale prevăzute la lit. a)-c), inclusiv suma compensatorie prevăzută la alin. (6)¹, precum și sumele determinate de aplicarea art. 25 alin. (6), se asigură prin transferuri din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate de la o poziție distinctă;*

h) *începând cu luna martie 2018 până la 31 decembrie 2018, drepturile salariale aferente activității prestate în linia de gardă, sporul pentru activitatea prestată în ture, sporul acordat pentru munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările legale în vigoare nu se lucrează, sporul pentru munca prestată în timpul nopții vor fi determinate conform prevederilor legale aplicabile pentru luna ianuarie 2018;*

i) *prin excepție de la lit. a), pentru personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de scutire de impozit pe venit din data de 31 decembrie 2017, potrivit prevederilor art. 60 pct. 1-3 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 28,5% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții;*

j) prin excepție de la lit. a), cuantumul sporului prevăzut la art. 22 alin. (1) se acordă începând cu drepturile aferente lunii martie, fără a se depăși limita prevăzută la art. 25.

(4) În perioada 2019-2022 se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. Creșterea respectivă și data de aplicare se stabilesc prin legea anuală a bugetului de stat cu respectarea prevederilor art. 6 lit. h). (...)

(6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.”

31. Prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 22 ianuarie 2021, instanța supremă a statuat că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor anexei nr. VIII cap. II lit. A secțiunea II pct. 6 subpct. 6.2 lit. a) pct. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017 în corelare cu prevederile art. 38 alin. (3), (4) și (6) din același act normativ, personalul din instituțiile publice sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor care este încadrat și își desfășoară activitatea în specialitatea funcțiilor specifice prevăzute în anexă beneficiază de sporul pentru condiții de muncă vătămătoare/periculoase, astfel cum este reglementat de Legea-cadru nr. 153/2017, de la data la care salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare devin egale sau mai mari decât cele stabilite potrivit legii pentru anul 2022, ca urmare a majorărilor salariale reglementate.

32. Autorii excepției consideră că aceste dispoziții de lege sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. De asemenea, invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului prin raportare la art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea discriminării, și art. 1 din Protocolul adițional nr. 12 la convenția mai sus amintită, privind interzicerea generală a discriminării. Sunt invocate și prevederile art. 148 din Constituție referitor la integrarea în Uniunea Europeană prin raportare la art. 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene privind egalitatea în fața legii și nediscriminarea și dispozițiile Directivei 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică, și ale Directivei 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă.

33. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în raport cu critici similare celor invocate în prezenta cauză, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 98 din 16 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 765 din 23 august 2023, și Decizia nr. 176 din 21 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 911 din 10 septembrie 2024.

34. Astfel, în paragrafele 21 și următoarele din Decizia nr. 98 din 16 martie 2023, precitată, Curtea a reținut, în esență, că, pentru a beneficia de sporul pentru condiții periculoase/vătămătoare, este necesar ca salariații să îndeplinească două condiții, respectiv: să își desfășoare activitatea în condiții de muncă deosebit de periculoase, confirmate prin buletinele de determinare sau, după caz, de expertizare emise de către

autoritățile abilitate în acest sens și să fie salarizați la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022.

35. În ceea ce privește această ultimă condiție, prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, instanța supremă a reținut că doar persoanele salarizate la nivelul prevăzut pentru anul 2022 pot avea calitatea de salariați potrivit Legii-cadru nr. 153/2017 și doar acestora le pot fi aplicate în întregime dispozițiile legii, inclusiv cele referitoare la sporuri. Or, persoanele care nu îndeplinesc cea de-a doua condiție prevăzută de legiuitor nu se află în aceeași situație juridică precum restul salariaților din domeniul sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor care au atins pragul de salarizare prevăzut pentru anul 2022. Prin urmare, Curtea Constituțională a reținut că salariații care încasează sporul pentru condiții periculoase/vătămătoare și ceilalți salariați care nu beneficiază de acest spor nu se află în situații juridice identice sau comparabile, prima categorie îndeplinind ambele condiții prevăzute de lege, în timp ce a doua categorie îndeplinește doar una dintre condițiile prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017 pentru acordarea acestui spor.

36. Referitor la critica privind caracterul nerezonabil al celei de-a doua condiții privind salarizarea la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022, Curtea a menționat jurisprudența sa anterioară, potrivit căreia opțiunea legiuitorului în domeniul salarial nu poate fi cenzurată de instanța constituțională sub aspectul stabilirii unor reguli noi privind acordarea unor drepturi salariale suplimentare ce nu au relevanță constituțională, deci care nu țin indisolubil de dreptul la muncă sau la salariu. Acest lucru ar transforma Curtea Constituțională într-un legiuitor pozitiv, iar prin decizia sa ar completa sub aspectul titularilor și al condițiilor de acordare drepturile salariale deja existente, contrar dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 92 din 7 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 228 din 5 aprilie 2012, precum și Decizia nr. 581 din 16 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1094 din 17 noiembrie 2021, paragraful 14).

37. Curtea reamintește că sporurile, premiile și alte stimulente reprezintă drepturi salariale suplimentare, nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție, și că legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 329 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 14 august 2013). De asemenea, legiuitorul are competența exclusivă de a stabili conținutul, condițiile și limitele acordării sporurilor, precum și de a decide cu privire la acordarea acestora (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, sau Decizia nr. 552 din 24 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 499 din 20 iulie 2012).

38. Referitor la pretinsa încălcare a art. 20 alin. (2) din Legea fundamentală raportat la prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul adițional nr. 12 la Convenție, Curtea Constituțională a amintit că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că nu toate diferențele de tratament constituie discriminare, ci numai cele care nu au „o justificare obiectivă și rezonabilă” (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 7 februarie 2013, pronunțată în Cauza *Fabris împotriva Franței*, paragraful 56, Hotărârea din 13 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza *D.H. și alții împotriva Republicii Cehe*, paragraful 175). Curtea Europeană a mai reținut că statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează să fie plătite angajaților lor din bugetul de stat (Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza

Kechko împotriva Ucrainei, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59). Or, salariații care beneficiază de sporul pentru condiții periculoase/vătămătoare și ceilalți salariați care nu beneficiază de acest spor nu se află în situații juridice identice sau comparabile, întrucât nu toți îndeplinesc condițiile prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017 pentru acordarea acestui spor.

39. Așadar, având în vedere cele prezentate mai sus, Curtea a reținut că textele criticate nu încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție și nici pe cele ale art. 20 alin. (2) din Legea fundamentală raportate la dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau ale art. 1 din Protocolul adițional nr. 12 la Convenție.

40. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 148 alin. (2) din Constituție raportate la art. 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și la Directiva 2000/43/CE și Directiva 2000/78/CE privind interzicerea discriminării, Curtea a reținut că în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, spre exemplu, Hotărârea din 22 decembrie 2010, pronunțată în Cauza C-279/09 — *DEB Deutsche Energiehandels und Beratungsgesellschaft mbH împotriva Bundesrepublik Deutschland*, paragraful 35, s-a statuat că, potrivit art. 52 alin. (3) din Cartă, în măsura în care aceasta conține drepturi ce corespund celor garantate prin Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de această convenție. Potrivit explicației aferente acestei dispoziții, înțelesul și întinderea drepturilor garantate sunt stabilite nu numai prin textul convenției, ci și, în special, prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții

Constituționale nr. 46 din 31 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 404 din 30 mai 2017, paragraful 38). Astfel, având în vedere că în speța dedusă controlului nu s-a reținut încălcarea vreunei dispoziții din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorii excepției, nu poate fi primită nici această critică.

41. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu este aplicabilă ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.

42. Distinct de analiza criticilor de neconstituționalitate, Curtea a observat că, în ceea ce privește drepturile salariale ce se cuvin personalului din structura ANSVSA și a unităților din subordinea acesteia, legiuitorul a intervenit și a adoptat Legea nr. 229/2020 pentru completarea art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1030 din 4 noiembrie 2020. Așadar, așa cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii în cuprinsul Deciziei nr. 27 din 26 octombrie 2020 (paragraful 85), această problemă de legiferare în materia drepturilor salariale cuvenite personalului sanitar-veterinar a fost remediată de legiuitor.

43. Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, considerentele și soluția Deciziei nr. 98 din 16 martie 2023 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

44. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ciprian Cosmin Bulumac, prin Sindicatul Liber Independent din Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală — I.D.S.A. din București, în Dosarul nr. 23.950/3/2020 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, de Sindicatul Direcției Sanitar-Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor Giurgiu, în numele și pentru membrii Mina Alexa, Vena Badea, Cristina Barbu, Daniela Cazacu, Dumitru Nae și Niculina Neagu, în Dosarul nr. 1.544/122/2018 al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, de Sindicatul Veterinarilor din Administrația Centrală — ESCULAP, în numele și pentru membrii Daniel-Alexandru Culea, Eugenia Mircea, Andrei Ionuț Gogoescu, Mihai Cosmin Bârla, Angel Dobrinescu și Cristian Viorel Banu, în Dosarul nr. 16.758/3/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, de Cristina Gabriela Dumitrescu, Delia Anca Constantinescu, Carmen Andreea Uta Bagdasar, Florica Elena Tintaveanu, Luminița Pancescu, Cristina Sulea, Valeria Rodica Popovici, Stela Ciocea și Valerica Balosin, respectiv de Ovidiu Remus Branca în dosarele nr. 13.395/3/2018 și nr. 13.394/3/2018 ale Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și de Sindicatul Liber Independent din Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală — I.D.S.A. din București, în numele și pentru membra Petruța Iuliana Obretin, în Dosarul nr. 1.492/93/2020 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 38 alin. (3), (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și Tribunalului Ilfov — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 ianuarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 47

din 18 februarie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 242 alin. (2)
din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 242 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de reprezentantul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul Caraș-Severin în Dosarul nr. 333/115/2020/a1.2 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 510D/2020.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 17 decembrie 2024, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, a amânat pronunțarea pentru data de 4 februarie 2025, când, constatând imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată la acest termen, potrivit art. 51 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 18 februarie 2025, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin încheierea penală nr. 16 din 5 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 333/115/2020/a1.2, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 242 alin. (2) din Codul de procedură penală**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reprezentantul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul Caraș-Severin într-o cauză având ca obiect procedura în camera preliminară în care s-au examinat legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia consideră că dispozițiile art. 242 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale numai în măsura în care nu determină inculpatul să renunțe la dreptul la tăcere sau să recunoască necondiționat acuzațiile în schimbul înlocuirii măsurii arestării preventive. Apreciază că norma criticată intră în contradicție cu dreptul la tăcere al inculpaților, drept prevăzut și de art. 83 lit. a) din Codul de procedură penală și care ar trebui să fie absolut, dar care este, însă, știrbit în condițiile în care, încercând să determine înlocuirea unei măsurii preventive severe (cum este arestarea preventivă) cu una mai ușoară (arestul la domiciliu), inculpații ar putea fi determinați să renunțe la exercițiul acestui drept, fiind previzibil că, în lipsa unui astfel de element component al cererii de înlocuire a măsurii arestului preventiv și pe fondul menținerii aceleiași situații inițiale ce a determinat luarea/prelungirea acestei măsurii, instanța ar putea să nu dea curs favorabil acestei cereri. Consideră că numai un astfel de demers, și anume renunțarea la dreptul

la tăcere și recunoașterea faptelor, constituie elementul de noutate referitor la conduita procesuală a inculpatului care poate influența instanța în aprecierea necesității înlocuirii măsurii arestului preventiv cu măsura mai blândă a arestului domiciliu, mecanism ce contravine însă dreptului fundamental la libertate și siguranță, dreptului la un proces echitabil și dreptului la tăcere.

5. **Tribunalul Caraș-Severin — Secția penală**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este, în principal, inadmisibilă și, în subsidiar, neîntemeiată.

8. Susține, în esență, că renunțarea la dreptul la tăcere nu reprezintă singura modalitate în urma căreia instanța ar putea să aprecieze ca justificată înlocuirea măsurii arestării preventive cu una mai ușoară, astfel că, în realitate, inculpatul nu este pus în situația de a opta între a își menține poziția anterioară, refuzând să dea declarații în cauză, și a renunța la acest privilegiu în vederea îndeplinirii condiției cerute de dispoziția legală contestată. Se consideră că cerințele prevăzute de art. 242 alin. (2) din Codul de procedură penală, privitoare la împrejurările concrete ale cauzei și la conduita procesuală a inculpatului, reprezintă o consacrare a principiului proporționalității și a caracterului gradual al măsurilor preventive. Totodată, se menționează că, în doctrina de specialitate, s-a arătat că, pentru a se dispune înlocuirea unei măsurii preventive, nu este necesar în toate cazurile să existe o modificare a conduitei procesuale a inculpatului, însă pot exista și situații în care modificarea poziției procesuale a acestuia să contribuie la reținerea îndeplinirii și acestei ultime condiții.

9. În același timp, se subliniază că exercitarea de către inculpat a dreptului de a nu face declarații nu îi poate înrăutăți acestuia situația, așa cum prevede în mod expres Codul de procedură penală, iar organul judiciar nu poate invoca acest motiv pentru a justifica neînlocuirea unei măsurii preventive dispuse anterior cu o altă măsură preventivă mai ușoară, dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute de lege.

10. Întrucât textul de lege criticat nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil în niciuna dintre componentele sale, nu constituie o încălcare a principiului egalității în drepturi și nici nu eludează în vreun mod caracterul excepțional și proporțional al măsurilor privative sau restrictive de libertate, se apreciază că autorul excepției reclamă o problemă ce vizează, în realitate, aspecte de interpretare și aplicare la circumstanțele concrete ale cauzei, asupra cărora nu Curtea Constituțională este însă competentă să se pronunțe, ci instanța de judecată. Această concluzie imprimă excepției de neconstituționalitate caracter de inadmisibilitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 242 alin. (2) din Codul de procedură penală, având următorul conținut: „(2) *Măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai ușoară, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1)*”.

14. Normele constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (5) referitoare la principiul legalității, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și ale art. 148 alin. (2)-(4) din Constituție, referitoare la obligația aplicării cu prioritate a reglementărilor unionale obligatorii față de normele interne contrare, precum și cele ale art. 5 — *Dreptul la libertate și la siguranță* și ale art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 6 — *Dreptul la libertate și la siguranță* din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

15. Examinând criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea reține că autorul acesteia consideră că dispozițiile art. 242 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care constrâng inculpatul să renunțe la dreptul său la tăcere cu scopul de a obține înlocuirea unei măsuri preventive severe cu una mai blândă, atunci când condițiile care au determinat luarea/prelungirea măsurii preventive rămân neschimbate.

16. Analizând dispozițiile Codului de procedură penală, precum și jurisprudența în materie a Curții Constituționale (de exemplu, Decizia nr. 59 din 1 februarie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 799 din 12 august 2024, paragrafele 16-18), Curtea observă că măsurile preventive fac parte din categoria mai largă a măsurilor procesuale (personale) ce pot fi dispuse în vederea asigurării unei mai bune desfășurări a activităților ce se întreprind în rezolvarea cauzelor penale. Curtea a reținut că prin aceste instituții se urmărește buna desfășurare a procesului penal pentru atingerea scopului acestei activități judiciare, respectiv tragerea la răspunderea penală a persoanei care a săvârșit infracțiunea. Măsurile preventive sunt instituții de drept procesual penal cu caracter de constrângere, puse la dispoziția organelor judiciare penale, prin care suspectul sau inculpatul este împiedicat să întreprindă anumite activități care s-ar răsfrânge negativ asupra desfășurării procesului penal sau asupra atingerii scopului acestuia. Art. 202 alin. (4) din Codul de procedură penală prevede cinci măsuri preventive, trei fiind privative de libertate (reținerea, arestul la domiciliu și arestarea preventivă), iar alte două fiind restrictive de drepturi (controlul judiciar și controlul judiciar pe cauțiune).

17. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că măsurile preventive sunt măsuri procesuale ce vizează în mod direct fie starea de libertate a suspectului sau a inculpatului, concretizându-se în privarea acestuia de libertate, în cazul reținerii, al arestării preventive și al arestului la domiciliu (clasificate astfel ca fiind măsuri preventive privative de libertate), fie alte drepturi sau libertăți fundamentale, în cazul controlului judiciar și în cel al controlului judiciar pe cauțiune (clasificate ca fiind măsuri preventive neprivative de libertate).

Măsurile preventive sunt măsuri ce au ca efect restrângerea, pentru perioade limitate de timp, a exercițiului unor drepturi fundamentale. Astfel, reținerea, arestul la domiciliu și arestarea preventivă, așa cum acestea sunt reglementate la art. 209, 210, 216, 217 și 218-222 din Codul de procedură penală, sunt măsuri preventive privative de libertate, privare ce presupune, *per se*, restrângerea exercițiului unui număr însemnat de drepturi fundamentale, cum sunt libera circulație, prevăzută la art. 25 din Constituție, dreptul la viață intimă, familială și privată, reglementat la art. 26 din Constituție, dreptul la informație, prevăzut la art. 31 din Constituție, accesul la cultură, reglementat la art. 33, și dreptul de asociere, prevăzut la art. 40 din Constituție. La rândul lor, măsura controlului judiciar și măsura controlului judiciar pe cauțiune, reglementate la art. 211-215¹, 216 și 217 din Codul de procedură penală, sunt măsuri preventive neprivative de libertate, a căror dispunere este însoțită de impunerea, *ex lege*, în sarcina inculpatului a unor obligații ce au același efect restrictiv cu privire la exercitarea de către acesta a anumitor drepturi fundamentale, obligații prevăzute la art. 215 alin. (1) din Codul de procedură penală. În completarea regimului juridic astfel stabilit, organul judiciar care a dispus măsura preventivă poate dispune, în privința inculpatului, una sau mai multe dintre obligațiile reglementate la alin. (2) al aceluiași art. 215 (Decizia nr. 437 din 22 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 26 septembrie 2017, paragraful 34).

18. În ceea ce privește dreptul la tăcere și dreptul de a nu contribui la propria incriminare, Curtea a reținut (Decizia nr. 236 din 2 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 8 iulie 2020, paragrafele 36 și 37), în acord cu jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, că aceste drepturi au o existență de sine stătătoare, nu sunt drepturi absolute și reprezintă atât o consecință directă a prezumției de nevinovăție, cât și o garanție a echității procedurii, izvorâte din exigența echității procedurii la care fac referire paragrafele 1 și 2 ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Hotărârea din 17 decembrie 1996, pronunțată în Cauza *Saunders împotriva Regatului Unit*, paragrafele 68 și 69; Hotărârea din 21 decembrie 2000, pronunțată în Cauza *Heaney și McGuinness împotriva Irlandei*, paragraful 40, sau Hotărârea din 8 februarie 1996, pronunțată în Cauza *John Murray împotriva Regatului Unit*, paragraful 41).

19. Dispozițiile art. 242 alin. (2) din Codul de procedură penală reglementează condițiile în care poate avea loc înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă, mai ușoară. Prima cerință se raportează la îndeplinirea condițiilor legale specifice pentru luarea respectivei măsuri preventive mai ușoare, deci o cerință cu caracter obiectiv. A doua cerință, cu caracter relativ/subiectiv, se referă la aprecierea organului judiciar competent (procurorul, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară ori instanța de judecată, după caz), apreciere formată în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1) din Codul de procedură penală, și anume pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori prevenirea săvârșirii unei alte infracțiuni.

20. Din analiza textului legal criticat, Curtea observă, contrar susținerilor autorului excepției, că înlocuirea unei măsuri preventive cu una mai blândă nu depinde de renunțarea de către inculpat la dreptul său la tăcere sau la dreptul de a nu se autoincrimina. Pe lângă obligația respectării celor două cerințe cumulative, anterior menționate, la înlocuirea măsurii preventive inițial dispuse sau prelungite cu una mai blândă organul judiciar competent trebuie să țină seama și de principiul proporționalității și de caracterul gradual al măsurilor preventive, imperative de ordin general în materie penală și care rezultă,

în particular, din modalitatea de reglementare a măsurilor preventive. În acest sens, Curtea a arătat că evaluarea împrejurărilor concrete ale cauzei și conduita inculpatului determină luarea măsurii preventive mai ușoare în vederea atingerii obiectivului consacrat de art. 202 alin. (1) din Codul de procedură penală, respectiv cel al asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni, în așa fel încât măsura preventivă luată să fie proporțională cu gravitatea acuzației și să fie necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia. Cu alte cuvinte, în situația în care temeiurile inițiale care au impus luarea măsurii arestării preventive se mențin sau în ipoteza în care au apărut noi temeiuri care impun menținerea acesteia, instanța va aprecia de la caz la caz dacă se impune sau nu menținerea măsurii arestării preventive sau a arestului la domiciliu. Așa fiind, inculpatul are dreptul să solicite unei instanțe înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă, nu și să obțină această înlocuire, aprecierea îndeplinirii tuturor condițiilor pentru dispunerea înlocuirii măsurii revenind exclusiv judecătorului de drepturi și libertăți, celui de cameră preliminară ori, după caz, instanței de judecată (Decizia nr. 59 din 1 februarie 2024, precitată, paragraful 27).

21. În plus, Curtea reține că elementele determinante ale cerinței subiective prevăzute de textul legal criticat, anterior menționate, sunt configurate, pe de o parte, de *împrejurările concrete ale cauzei* și, pe de altă parte, de *conduita procesuală a inculpatului*, indicând așadar un cumul de factori variabili care pot influența — în sens negativ sau pozitiv — aprecierea organului judiciar competent să înlocuiască o măsură preventivă severă cu una mai blândă. Prin urmare, nu doar declarațiile inculpatului, deci renunțarea acestuia la dreptul la tăcere sau la neautoincriminare, sunt elementele specifice înlocuirii măsurii preventive, aplicarea în concret a acestei instituții de drept procesual penal depinzând de o serie variabilă de aspecte practice, proprii fiecărui caz în parte.

22. Pe de altă parte, măsurile preventive sunt dispuse pe perioade determinate, Codul de procedură penală reglementând în secțiunea a 7-a a cap. I din titlul V al Partii generale din Codul de procedură penală — *Încetarea de drept, revocarea și înlocuirea măsurilor preventive* durata maximă și condițiile specifice de prelungire a fiecărei măsuri preventive privative de libertate, astfel încât organele judiciare competente au obligația verificării periodice a acestor termene și condiții, urmând să constate încetarea de drept dacă, de exemplu, aceste termene au fost depășite.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de reprezentantul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul Caraș-Severin în Dosarul nr. 333/115/2020/a1.2 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția penală și constată că dispozițiile art. 242 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Caraș-Severin — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 18 februarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

23. În concluzie, dispozițiile art. 242 alin. (2) din Codul de procedură penală nu prevăd renunțarea la dreptul la tăcere sau neautoincriminare al inculpatului ca o condiție *sine qua non* a înlocuirii unei măsuri preventive severe cu una mai ușoară. În condițiile în care situația anterioară, în baza căreia a fost dispusă inițial măsura preventivă ce se urmărește a fi înlocuită, nu a suferit nicio modificare, declarațiile inculpatului ar reprezenta, într-adevăr, singurul element pe baza căruia organele judiciare competente ar putea face evaluarea oportunității înlocuirii măsurii preventive, însă acest aspect de natură practică nu poate imprima normei criticate valențe de neconstituționalitate, așa cum susține autorul excepției. Așa cum s-a arătat mai sus, dreptul la tăcere și la neautoincriminare nu sunt drepturi absolute, iar titularul acestora este singurul în măsură să aprecieze oportunitatea și utilitatea exercitării acestora în funcție de situația sa personală și circumstanțele cauzei în care este acuzat, în cadrul unei strategii de apărare și cu respectarea garanțiilor specifice dreptului la un proces echitabil. În acest sens, Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței Curții de la Strasbourg, în situații particulare, tăcerea acuzatului poate avea consecințe defavorabile asupra acestuia. Pentru a stabili însă dacă se încalcă art. 6 din Convenție prin faptul că tăcerea poate avea consecințe defavorabile inculpatului, trebuie să se ia în considerare toate circumstanțele, având în vedere în special ponderea pe care instanțele naționale le-a acordat-o, apreciind elementele de probă și gradul de constrângere inerente situației (Hotărârea din 8 februarie 1996, pronunțată în Cauza *John Murray împotriva Regatului Unit*, paragrafele 47 și 49). Pe de o parte, o condamnare nu ar trebui să se bazeze exclusiv sau în principal pe tăcerea acuzatului sau pe refuzul său de a răspunde la întrebări ori de a depune mărturie. Pe de altă parte, dreptul de a păstra tăcerea nu poate împiedica luarea în considerare a tăcerii persoanei în cauză, în situații care impun în mod clar o explicație din partea sa, în vederea aprecierii probelor aflate la dosar. Nu se poate susține așadar că decizia unui inculpat de a păstra tăcerea de-a lungul întregii proceduri penale trebuie să fie neapărat lipsită de implicații. În acest sens sunt și hotărârile din 6 iunie 2000 și din 20 martie 2001, pronunțate în cauzele *Averill împotriva Regatului Unit*, respectiv *Telfner împotriva Austriei*, în care s-a subliniat ideea că, în anumite circumstanțe, tăcerea acuzatului poate fi interpretată, în anumite limite, împotriva acestuia. (Decizia nr. 236 din 2 iunie 2020, precitată, paragraful 44).

24. Având în vedere cele mai sus arătate, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 242 alin. (2) din Codul de procedură penală urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind eliberarea domnului Mihai Constantin, la cerere,
din funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei
Prim-Ministrului, purtător de cuvânt al Guvernului**

Având în vedere Cererea domnului Mihai Constantin, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.030 din data de 3 iulie 2025, în temeiul art. 19, art. 22 alin. (5), art. 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihai Constantin se eliberează, la cerere, din funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului, purtător de cuvânt al Guvernului.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJANContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Ștefan-Radu Oprea

București, 7 iulie 2025.
Nr. 350.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind numirea doamnei Nadina-Ioana Dogioiu
în funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei
Prim-Ministrului, purtător de cuvânt al Guvernului**

Având în vedere Adresa Cancelariei Prim-Ministrului nr. 157 din 4 iulie 2025, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/20.608/SRO din 4 iulie 2025,

în temeiul art. 19, art. 22 alin. (5), art. 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 7 iulie 2025, doamna Nadina-Ioana Dogioiu se numește în funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului, purtător de cuvânt al Guvernului.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJANContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Ștefan-Radu Oprea

București, 7 iulie 2025.
Nr. 351.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind eliberarea domnului Ciprian-Nicolae Văcaru
din funcția de consilier de stat în cadrul
Cancelariei Prim-Ministrului**

Având în vedere Adresa Cancelariei Prim-Ministrului nr. 152 din 3 iulie 2025, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/20.556/S.R.O. din 3 iulie 2025,

în temeiul art. 19, art. 22 alin. (5), art. 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ciprian-Nicolae Văcaru se eliberează din funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

București, 7 iulie 2025.

Nr. 352.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII
Nr. 676 din 2 iulie 2025MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
Nr. M.114 din 4 iulie 2025

ORDIN

**privind modificarea zonei interzise LRP2 Cernavodă în zonă restricționată
pentru o perioadă de 30 de zile**

Având în vedere prevederile art. 12 alin. (1) din Legea nr. 21/2020 privind Codul aerian, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordinul nr. 1.460/M.157/2022 pentru aprobarea Reglementării aeronautice civilo-militare române privind managementul spațiului aerian și aplicarea conceptului de utilizare flexibilă a spațiului aerian în regiunea de informare a zborurilor București, RACMR MSA-UFSA, și pentru stabilirea modalității de clasificare și de organizare a spațiului aerian din regiunea de informare a zborurilor București,

luând în considerare Hotărârea Consiliului pentru Managementul Spațiului Aerian nr. 3/2025,

în temeiul prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 21/2020, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 40 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 370/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii și viceprim-ministrul, ministrul apărării naționale, emit următorul ordin:

Art. 1. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 1 al Ordinului ministrului transporturilor și al ministrului apărării naționale nr. 275/M.57/2018 pentru stabilirea limitelor zonei interzise LRP2 Cernavodă, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 7 mai 2018, pentru o perioadă de 30 de zile, zona LRP2 Cernavodă se modifică din zonă interzisă în zonă restricționată.

(2) Perioada de 30 de zile prevăzută la alin. (1) începe în ziua următoare publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentului ordin.

Art. 2. — În perioada prevăzută la art. 1, în zona restricționată sunt permise numai operațiuni cu aeronave fără pilot la bord, acceptate de către Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare — CNCAN, cu respectarea cerințelor Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2019/947 al Comisiei din 24 mai 2019 privind normele și procedurile de operare a aeronavelor fără pilot la bord, cu modificările ulterioare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Ciprian-Constantin ȘerbanViceprim-ministru, ministrul apărării naționale,
Liviu-Ionuț Moșteanu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.910	800	290
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.450		320
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	5.180		470
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	990		110
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.960		360
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.680		340
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.270		120

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

